

ASSOLADORA NIT ABSENT

*aquella en què t'assassinaven, en què moriem
tots dos, tu i jo, totes les nits del món.*

I

1

Lluny la nit, lluny la ciutat;
ressons de passós i de veus.
El llum obert, els llibres,
l'habitació deserta, lluny;
la meva mà sobre el paper.
Lluny els signes, els efluvis.
L'absència. L'absència.

2

No hi ha ningú darrera els mots:
finestra, espai, música, jo.
Dir el que no veig, l'estela
de mi mateix, silenci.
Darrera els mots no hi ha ni déu.

3

Per què tornar-hi?, a qui?,
de què? Demà és sols demà.

4

Els dies o la llum, la pluja,
el lent camí, la inútil
repetició: demà, demà.
Per què la vida ens escomet?

5

Passo la mà damunt la pell
indiferent de l'aire.
Un gest inútil, les paraules,
l'oblit de mi i dels altres.
El vell fantasma del desig
fluctua, mor. Absència.

II

1

La nit tan clara! El blau
del cel, diàfan, i la lluna
inapel·lable. On és?
On és el monstre que sé?

2

La sang glaçada, els ulls oberts;
no hi ha batec, sinó el de l'aire.
Fantasmes, mans que suren.
On és el foc, que vull cremar-m'hi?

3

Vesso de mots, ara que el cel
és immutable. La carn viva
o l'os nu; l'aire és agulla
on esclaten, insignificants,
els besos, les paraules.

4

Somriures de paper neguen la nit,
boques obertes, mans immòbils, ulls!
Ulls que no veuen, que no saben
amb què la nit peix els seus crims.

5

He de cremar tots els records
a la foguera assoladora
de la nit?, matar la mort?
He d'arrencar-me els ulls?

6

Que en són d'estèrils tots aquests minuts,
tots aquests dies que ha engolit la mort.
Els ulls em cremen de no veure,
i les mans, on poden aferrar-se
sinó als plecs esgrogueïts
del temps eixorc que ja no és?

7

Vaig i vinc per davant la finestra,
absort, confús. De fora estant
la nit em sotja amb els ulls buits,
inversemblants, de tots els assassins.

Meitat de l'hivern,
Barcelona, 1987